

[Clara Munck.]

ganske fornødent, at vi peger på, således som jeg før sagde, at vi står åbne over for denne lovgivning; det er en udgiftsforøgelse. Om arbejdsgiverne skal bære de 5 mill. kr. og de 65 mill. kr., og om det offentlige og derigennem folketinget kun påtager sig ansvaret for foreløbig 3,8 mill., så er der tale om en udgiftsforøgelse, og det er en udgiftsforøgelse, der, som det i bemærkningerne til lovforslagene siges, muligt kan blive betydelig større end de 3,8 mill. kr. og de 5 mill. kr. i løbende årlige udgifter. Derfor er vor stilling i dag ikke noget brud med det, vi udtalte før septembervalgkampagnen. Omvendt kan man nok sige, at det ærede medlem repræsenterer det parti, der forud for valget gjorde opmærksom på, at der var ikke grund til økonomisk ængstelse, og alligevel er det det ærede medlems økonomiminister og finansminister, der netop holder op for os, at nu må folketinget tage sin del af ansvaret for de udgifter, som man står over for, og som man kræver dækning for.

Men som sagt kan jeg sige, som jeg sagde før, at vi går åbent ind i udvalgsforhandlingerne, og forhåbentlig når vi til enighed.

Til den højtærede socialminister vil jeg gerne sige, at når jeg pegede på sociallovskommissionen — eller reformkommissionen — var det, fordi, som jeg sagde første gang uden at nævne beløbene, at vi her kommer op på årlige ydelser, der må sidestilles med en pension på 11.000 kr. om året med tallene inden 1. april 1965 og 14.621 kr. om året efter 1. april. Jeg så gerne, at vi også — jeg erindrer vor diskussion om fuld folkepension — for andre grupper eller alle grupper i befolkningen kunne sikre, at det er det, vi har ret til, når vi på grund af alderdom eller sygdom ikke selv er i stand til at forsørge os og vore. Derfor synes jeg, at hvis vi med hævet fane går ind for dette tillæg, må det have konsekvenser, og derfor havde det måske ikke været unaturligt, da man ikke i 1964 turde udvide loven, som man foreslår det i dag, at man sagde: når vi har sociallovskommissionen, skal vi så ikke lade den kigge på det opnåelige også for andre grupper med hensyn til beløbsstørrelser af denne art?

Den højtærede socialminister talte om

sygedagpengene, og jeg er også helt enig i, at det ville være ønskværdigt, om sygekasserne, hvis interesser jo også på bedste vis varetages inden for den højtærede socialministers parti, ville nå op på tilsvarende satser. Jeg har ikke noget håb om, at det sker omgående, ikke med de forhøjelser, jeg kan forstå vi alle kan vente af sygekassekontingenterne, uden at man har indregnet udgiftsforhøjelser af denne art. Når jeg pegede på dagpengene, lå der simpelt hen deri, at den lille arbejdsgiver, der faktisk har betalt for at være selvstændig ved at måtte affinde sig med en ringe indtægt, alligevel også har betalt til en forsikring af denne art, men ikke kan få de ydelser, som disse lovforslag giver andre og større gruppe.

Til sidst vil jeg gerne sige med hensyn til den lille arbejdsgiver, altså §§ 55, 58, 59 og 74, at når den højtærede socialminister her siger, at det er en frivillig forsikring, så skal det vel tilføjes, at i visse tilfælde betragtes den som en tvungen forsikring, og det, jeg gjorde opmærksom på i mit første indlæg, var, at her har staten i forvejen påtaget sig en form for forpligtelse, og spørgsmålet er, om man ikke skulle videreføre netop denne linje, når vi nu alligevel ændrer loven.

Socialministeren (Bundvad): Jeg skal gøre nogle korte bemærkninger til det ærede medlem fru Clara Munck.

Det ærede medlem omtalte udgiftstallet for staten og nævnte 3,8 mill. kr. Det er 3,3 mill. kr. Jeg synes, vi skal have det tal rigtigt, for det er immervæk en halv million kroner, der smutter på den forkerte side. Det ærede medlem brugte også maksimumstallet for ydelserne efter forslaget, nemlig henholdsvis 11.000 og 14.000 kr. Jeg skal gøre opmærksom på — for ikke at blive misforstået — at det er i tilfælde, hvor der er tale om 100 pct. invaliditet, og hvor man har opnået lønmaksimum. I de tilfælde, hvor man har mindre invaliditet og mindre løn, reguleres tallet nedad.

Vedrørende sygekasserne, der måske skulle kunne skaffe penge til en dagpengeforhøjelse, må jeg sige, at det har sygekasserne ikke noget som helst med at gøre. Det er et spørgsmål mellem arbejdere, arbejdsgivere og staten, og jeg kan sige, at jeg i øjeblikket